

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ CARMEN SYLVA

Η ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΠΗΑΣ ΝΕΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ, ή μία ξανθή και άσπροφώρα, ή άλλη μελαγχρόνη και μαυροντυμένη).

(Σ' ένα δάσος, την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όρα σας καλή, ώραίεσ κοπέλλεσ!...

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Όρα σου καλή, ώραίε νεέ!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Τι γλυκεριά και χαρούνη που είνε ή φωνή σου, ό λευκόπελη κόρη!...

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Η αδελφή μου είνε πολύ διλογόγη.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Α, είστε αδελφέσ;

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Ναι, είστατε αδελφέσ, αλλά κάθιε μία από μασ έχει διαφορετικέσ συνήθειεσ. Έγώ γελώ, μιλώ, τραγουδώ...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Κι' ή αδελφή σου δέν γελά ποτέ, δέν τραγουδάει ποτέ;

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Γελάει και τραγουδάει κι' αυτή, αλλά τό γέλιο της και τό τραγουδι της δέν μοιάζει με τό δικό μου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όραίεσ κοπέλλεσ, με λύπη μου σάσ άποχαρωτώ... Πρέπει να πηγαίνο... Θέλω να πρωτάσω τη δύση του ήλιου, έχει κάτο, πέρα από τό δάσος.

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Κι' αύθιο, ό νέε, θά δύση ο ήλιος. Κι' αύθιο θά μπορέσθις να θωμάσθις τη δύση του. Τώρα μείνε μαζί μασ. Και πείε μασ πού από τις δυό εμάσ προτιμάς για συντρόφισσα της ζωής σου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Είστε ώραίεσ κι' ή δυό!... Μα ή όμορφιάεσ σας είνε διαφορετικέσ. Έσύ, ό άσπροφώρα, έχεις μαλλιιά χρυσά σαν τόν ήλιο, τά μάτια σου είνε γαλάζια σαν τόν καθαρό ουρανό, τό χρώμα σου θυμίζει τ' άσπια κρίνα. Κι' όλη σου ή ύπαρξη άναδίνει κάτι φωτεινό και χαρούπό. Κι' έσύ, ό μαυροφώρα, έχεις μαλλιιά πύ μαύρα κι' από τη φρεσιιά σου, τά μάτια σου είνε πύ φωτεινά άπ' την άναστη νύχτα και τό πρόσωπό σου και τό χέριιά σου μοιάζουνο σαν κεχρωματεμένα. Κι' όλη σου ή ύπαρξη άναδίνει κάτι σκοτεινό και θλιμμένο...

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Γι' από τό κάνης καλά, ό νέε, ν' άκόλουθήςιεσ έμένα, κι' όχι την αδελφή μου...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Και τί θά μου δώσθις, άν άκόλουθήςω έμένα;

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Θά σου δώσω τη φασερόη μου νεότητά, τό γέλιο μου, τη χάρι μου, που μοιάζει με τού πουλιού, την πεταλούδιια μου ελαφρότητα και την ξεγνοιασιά μου. Θά σ' άποκομίζω με φαιδρά τραγουδιιά και θά σε ξεντώ με γλυκά φιλιιά...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Και θά μου είσαι πιστή;

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — "Α, δέν τό ξέρω αυτό... Είμαι σαν ένα

πουλί που πετάει από δέντρο σε δέντρο. Είμαι σαν μία πεταλούδα που φτερουγίζει — από λουλουδιό σε λουλουδιό. Μα δέν θά υ' αγαπήσ λιγότερο γι' αυτό... Έτσι θά σου είμαι πύ επιθυμητή και πύ ακριβή. Έλα μαζί μου, ό νέε... Έγώ θά σου έμπνέω τραγουδιιά γεμάτα φώς και άνοιμα άνοησιιάτιζο.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Κι' έσύ, ό μαυροφώρα, τί θά μου δώσθις άν σε άκόλουθήςω;

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — Έγώ θά σου δώσω την πονεμένη μου καρδιά και τη μελαγχολική μου όμορφιά... Θά σου δώσω τη δύρα και τη νοσταλγιά που πνίγουν την ψυχή μου, για τό λυτρωμό και για τό άγνωστο. Θά σου δώσω την άζατανιζητή όμηή μου για κάθε τολμηρή θυσία και για τόν θάνατό θάνατο. Θά σε κάνω να ζητάσθις ως τά πύ άδιτα βάθη της ψυχής σου και να γνωρίσθις τόν έσάντο σου και τό Θεό. Θά σε κρατώ άγρυπνο τις περισσότερεσ νύχτεσ, μα ή άγρυπνιάεσ σου αυτές θά είνε γεμάτεσ δράματα κι' έκστασειεσ. Τά τραγουδιιά που θά σου έμπνέω, θά είνε γεμάτα από τό άπειρο, γεμάτα κατώρεσ και προσεγγέσ, γεμάτα άμαρτιιά και άγνότητα... Θά σου δώσω τό πάθος και τόν έξαγισμό αγνηρόνιεσ. Θά σε ρίξω στα Τάρταρα και θά σε ύψωσω ως τό Θεό. Θά σου δώσω την Κάλασι και τόν Παράδεισο... Έγώ, ό νέε, θά σε κάνω να νιώσθις μία ήδηνη, πού βαθύτερη από αυτή που σου ύπόσεται ή αδελφή μου. Την ήδηνη τού πάθου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Και θά μου είσαι πιστή;

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — "Ός τό θάνατο, και πύ πέρα άόμα... Γιατί φολημάεσ μέσα στις ψυχέσ και τίποτα δέν μπορεί να με διώξη άπ' αυτές...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όστε μαζί σου μόνο, ό μαυροφώρα, θά γνωρίσω τέλεια την ουσία της ζωής;

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — Μόνο μαζί μου.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Μόνο στην δική σου άγκαλιιά μέσα θά γνωρίσω τέλεια τόν πόνο και τη χαρά;

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Πούεσ λέει τ' όνομά μου;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — "Όστε τ' όνομά σου, ό άσπροφώρα, είνε: Χαρά;

Η ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ. — Ναι, ώραίο μου παλληκάρι. Είμαι ή Χαρά...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Και σένα πώε σέ λένε, ό μαυροφώρα;

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — Με λένε 'Οδύνη.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — 'Οδύνη, σ' άγαπώ! Θέλω ν' άκόλουθήςω έμένα...

Η ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ. — Τό σκέψιτικεσ καλά;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ναι... Θέλω να μείσω από την ήδηνη τού πάθου. Θέλω να γλιτώω μέσα στην άγκαλιιά σου τη ζωή, τό θάνατο και την άνοιότητά...

KARMEN SYLVA

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΗΝΕΣ

Τά όνόματα τών μηνών κατά την αρχαιότητα ήσαν τά άκόλουθα: Γαμηλιών, Άνθεστηριών, Έλαφρολιών, Μουνηζιών, Θαγγηλιών, Σκιροτροφιών, Έκατομβιαιών, Μεταγειτινών, Βοηδρομιών, Μαιμακτηριών, Πυανεσιών, Ποσειδειών.

Τό έτος άρχιζε από τόν Γαμηλιών, ό όποίος αντίστοιχεί πρὸς τό δικό μασ 'Ιανουάριό και ό όποίος είχε 29 μέρεσ.

Η πρώτη τού μηνός όνομαζόταν νομηγιά και ή τελευταία ένη ή νέα.

Η συγγραφέυς τού διαλόγου Βασίλισσα της Ρουμανιάσ Κάμεν Σύλβα.

κεσ τόν φοιτητών, ζέστασε στην "Ηπειρο και σπή Μακεδονία. Πολλά από τά παιδιιά αυτά σκοτώθηκαν εκεί πάνω.

Βρήκαν την άπεράνητη ειρήνη, που ή άνήσυχη ψυχή τους ζητούσε για ν' αναπαυτή, άφού έξελλήρωσαν έναν προορισμό και είδαν πραγματοποιούμενα τά δνειρά τους.

"Όσοι έπιζούν και θυμούνται περισσότερα για την περίοδο εκείνη της «Ενώσειεσ», άς συμπληρώσουν τά παρόντα, τά όποια έτέχονο και λέσαν μνημοσύνη, για δέννοσ από τούσ νεανικόδσ συντρόφουσ μασ έκείνουσ χάρηκαν, και έπαναφωρέσ σε μία παλιά και όμορφη ζωή, για δούουσ ζούνε...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΕΛΟΣ